

9. Port Angeles

Era prea multă lumină ca să intru în oraș când am ajuns în Port Angeles; soarele era încă prea sus pe cer și, deși mașina avea geamuri fumurii, nu aveam niciun motiv să-mi asum riscuri inutile. *Mai multe* riscuri inutile, ar trebui să adaug.

Eram încredințat că o voi putea găsi pe Jessica de la distanță - gândurile sale erau mai zgomotoase decât cele ale Angelei, însă odată ce urma să o găsesc pe prima, aș fi putut să o aud pe cealaltă. Apoi, când umbrele s-au întins, m-am putut apropia. Pentru început, am ieșit de pe drum pe o șosea lăsată în paragină din afara orașului, care părea să fie doar arareori folosită.

Știam în mare direcția în care trebuia să caut - era un singur loc de unde se puteau cumpăra rochii în Port Angeles. Nu a durat mult până ce am găsit-o pe Jessica, învârtindu-se în fața unei oglinzi triple și am putut-o zări pe Bella cu viziunea mea secundară, măsurând din priviri rochia lungă și neagră pe care o purta.

"Bella încă pare supărată. Ha-ha. Angela avea dreptate - Tyler era un mare mincinos. Dar nu-mi vine să cred că e atât de supărată din cauza asta. Măcar știe că are un partener de rezervă la banchet. Dar dacă Mike nu se distrează la bal și nu mă mai invită să ieșim? Dacă o invită pe Bella? L-ar fi invitat ea pe Mike dacă nu aș fi spus nimic? El o crede oare mai drăguță decât mine? Ea s-o considera mai frumoasă decât mine?"

"Cred că asta îmi place mai mult. Îți scoate în evidență culoarea ochilor".

Jessica îi zâmbi Bellei cu falsă prietenie, în timp ce o privea cu suspiciune.

"Chiar crede asta? Sau vrea să arate ca o vacă sâmbătă?"

Mă săturasem deja să o ascult pe Jessica. Am căutat-o din apropiere pe Angela - ah, însă Angela tocmai își schimba rochia și i-am părăsit imediat gândurile ca să îi respect intimitatea.

Bella nu prea avea ce probleme să aibă intrând într-un magazin. Le-am lăsat să își facă cumpărăturile urmând să le ajung din urmă când vor fi terminat. Nu aveam mult de aștept până la lăsarea serii - norii începeau să se întoarcă, alunecând pe cer dinspre vest. Îi vedem doar fugar, printre copacii deși, însă puteam prevedea că vor grăbi apusul. Îi întâmpinam cu bucurie, tânjeam după ei chiar mai mult decât îmi dorisem apariția umbrelor, mai devreme. În ziua următoare aveam să mă așez din nou lângă Bella, la școală, să-i captez atenția din nou, la prânz. Puteam să îi pun toate întrebările pe care le ținusem deoparte...

Deci era furioasă din cauza îngâmfării lui Tyler. O văzusem în mintea lui - că avusese intenția precisă, când vorbea despre bal, de a-și revendica un "drept". Mi-am imaginat expresia ei din acea după-amiază - uimirea plină de furie - și am izbucnit în râs. Mă întrebam ce i-ar fi spus în legătură cu asta. Nu aș fi vrut să îi ratez reacția.

Timpul trecu repede, cât am așteptat să se aștearnă umbrele. Din când în când scrutam în direcția lui Jessica; vocea ei interioară era cel mai ușor de găsit, însă nu-mi doream să zăbovesc prea mult printre gândurile ei. Am văzut localul unde aveau de gând să mănânce. Până la cină avea să se întunece afară... îmi putem alege, ca din întâmplare, același restaurant. Mi-am atins telefonul din buzunar, cântărind posibilitatea de a o invita pe Alice la cină... I-ar fi făcut plăcere, dar ar fi dorit și să discute cu Bella. Nu eram sigur dacă eram pregătit să o amestec și *mai mult* pe Bella în lumea mea. Nu aducea un singur vampir suficiente neplăceri?

Am verificat din nou ce făcea Jessica. Se gândea la bijuteriile ei, cerându-i părerea Angelei.

"Poate ar trebui să dau colierul înapoi. Am unul acasă care probabil că s-ar potrivi și am cheltuit mai mult decât era cazul... Mama își va ieși din minți. Ce era în mintea mea?"

"Nu mă deranjează să mă întorc la magazin. Dar crezi că Bella ne va căuta?"

Ce spusese? Bella nu era cu ele? Mai întâi am privit prin ochii lui Jessica, apoi am trecut la cei ai Angelei. Stăteau pe trotuar, în fața unui șir de magazine, întorcându-se în direcția opusă. Bella nu era prin apropiere.

"Cui îi pasă de Bella?" gândi Jess nerăbdătoare, înainte să-i dea un răspuns Angelei. "E bine. Avem suficient timp să ajungem la restaurant, chiar dacă ne întoarcem. Oricum, cred că voia să fie singură". Am surprins o imagine scurtă a librăriei unde Jessica se gândise că se duse Bella.

"Atunci să ne grăbim", spuse Angela. "Sper că Bella nu crede că am lăsat-o baltă. A fost așa de drăguță cu mine în mașină... Chiar e o fată de treabă. Dar toată ziua a părut cam tristă. Mă întreb dacă din cauza lui Edward Cullen. Pun pariu că de asta se interesa despre familia lui..."

Ar fi trebuit să fiu mai atent. Ce-mi scăpase? Bella plecase de una singură și pusese întrebări legate de mine? Angela era în acea clipă atentă la Jessica - iar aceasta flecărea despre idiotul acela de Mike - și nu am reușit să mai aflu nimic de la ea.

Am contemplat umbrele. Soarele urma să se ascundă în curând după nori. Dacă rămâneam pe partea vestică a drumului, unde clădirile își aruncau umbra asupra șoselei în lumina care scădea tot mai mult...

Am început să mă simt neliniștit când conduceam prin traficul lejer către centrul orașului. Nu mă gândisem la asta - că Bella ar putea pleca singură - și nu aveam idee cum să o găsesc. Trebuia să-mi fi trecut prin cap.

Cunoșteam bine orașul Port Angeles; am condus direct către librăria din gândurile lui Jessica, sperând că voi avea parte de o căutare scurtă, dar îndoiindu-mă că urma să fie simplu. Când ușurase oare Bella lucrurile?

Cu siguranță micul magazin era gol cu excepția femeii îmbrăcate anacronic din spatele teighelei. Nu părea genul de loc care ar fi interesat-o pe Bella - prea New Age pentru o persoană pragmatică. Mă întrebam dacă se obosise măcar să intre.

Puteam parca într-un colț umbrat... De acolo se deschidea o fâșie întunecată până la streășina magazinului. Chiar nu ar fi trebuit să o fac. Nu eram în siguranță plimbându-mă în orele însorite. Dacă o mașină aflată în trecere reflecta soarele în direcția colțului umbrat la momentul nepotrivit?

Dar nu știam cum altfel să o caut pe Bella!

Am parcat și am ieșit din mașină, căutând umbra cea mai densă. Am intrat repede în magazin, observând urma vagă a mirosului Bellei în aer. Fusese acolo, pe trotuar, dar nu se simțea niciun strop din aroma ei în magazin.

- Bun sosit! Te pot ajuta.... Începu să spună vânzătoarea, însă ieșisem deja pe ușă.

Am urmat mirosul Bellei cât de departe îmi îngăduiau umbrele, oprindu-mă când întâlneau razele soarelui.

Cât de neputincios mă simțeam - îngrădit în linia dintre întuneric și lumină care se întindea pe trotuar, la picioarele mele. Atât de limitat.

Puteam doar ghici că ea își continuase drumul, îndreptându-se către sud. Nu se afla mare lucru în acea direcție. Se rătăcise? Varianta aceasta nu părea prea improbabilă pentru firea ei.

M-am urcat din nou în mașină și pornii încet străbătând străzile, în căutarea ei. Am mai ieșit în câteva petice de umbră, dar i-am mai simțit mirosul doar o dată iar direcția din care venea mă contraria. Unde încerca oare să se ducă?

Am refăcut de câteva ori calea între librărie și restaurant, sperând să o zăresc pe drum. Jessica și Angela se aflau deja acolo, încercând să se hotărască dacă să comande sau să o aștepte pe Bella. Jessica insista să comande imediat.

Am început să trec iute în revistă gândurile străinilor, privind prin ochii lor. Cu siguranță că o văzuse cineva pe undeva.

Îngrijorarea mea sporea cu cât ea întârzia să își facă apariția. Nu mă gândisem cât de greu îmi va fi să o găsesc odată ieșită, ca acum, din raza percepției mele și abătându-se de la drumul ei normal. Nu-mi plăcea acest lucru.

Norii se adunau la orizont și, peste câteva minute, urma să fiu cu desăvârșire liber să o caut. Atunci nu avea să mai dureze atât de mult. Doar soarele mă făcea atât de neputincios acum. Doar câteva minute, și avantajul urma să îmi aparțină din nou iar lumea oamenilor ar fi fost cea lipsită de putere.

Altă minte, apoi o alta. Atâtea gânduri triviale.

"...Cred că bebelușul are din nou o infecție la ureche..."

"Era șase-patru-zero sau șase-zero-patru...?"

"Iar întârzie. Ar trebui să-i spun..."

"Uite-o că vine! Aha!"

În sfârșit i-am întrezărit chipul. Cineva o observase într-un final!

Ușurarea mea dură doar o fracțiune de secundă, apoi citii mai în profunzime gândurile bărbatului care se bucura văzându-i chipul în penumbră.

Mintea lui îmi rămânea străină, și totuși nu în întregime nefamiliară. Pe vremuri vânam tocmai astfel de minți.

- NU! am urmat eu, și un potop de mârâieli îmi erupse din gât. Picioarul meu se înfipse în pedala accelerației până la podea, dar încotro mă îndreptam?

Știam în mare din ce direcție veneau gândurile lui, însă nu era suficient de clar. Ceva, trebuia să fie ceva - indicatorul unei străzi, vitrina unui magazin, un lucru văzut de el care să îi trădeze poziția exactă. Însă Bella era cufundată în umbră, iar privirea lui se concentra doar asupra expresiei ei înspăimântate - bucurându-se de frica întipărită pe chipul ei.

Acesta era estompat în mintea mea de amintirile altor fete. Bella nu era prima lui victimă.

Sunetul mârâielilor mele cutremura carcasa mașinii, însă nu-mi distrăgea atenția.

Peretele din spatele ei nu avea ferestre. Se afla într-o zonă industrială, departe de cartierul mai circulat, cu magazine. Roțile mașinii scârțâiră luând o curbă, evitând brusc o altă mașină, îndreptându-se în ceea ce speram să fie direcția cea bună. Până să claxoneze celălalt șofer, lăsasem cu mult în urmă sunetul.

"Uite-o ce tremură!" Bărbatul râdea satisfăcut, nerăbdător. Teroarea îl atrăgea - era partea care îi plăcea.

"Nu te apropia de mine". Vocea ei era gravă și fără tremur, nu era un țipăt.

"Nu fi așa, dulcează".

O privi tresărind la auzul unui hohot zgomotos de râs care izbucni dintr-o altă direcție. Sunetul îl irita - "Taci, Jeff!", gândi el - însă îi plăcea felul în care ea se făcu mică de frică. Îl excita. Începu să-și imagineze rugămintele ei, felul în care l-ar fi implorat...

Nu mi-am dat seama că avea tovarăși până când nu am auzit râsul acela strident. Am scrutat dincolo de el, căutând cu disperare ceva care să-mi fie de folos. El făcea primul pas în direcția ei, încălzindu-și brațele.

Mințile celor din jurul său nu erau la fel de mizerabile ca a lui. Cu toții erau cam beți, însă niciunul nu își dădea seama cât de departe bărbatul numit Lonnie avea de gând să ajungă. Cu toții îl urmau orbește. Le promisese că se vor distra puțin...

Unul dintre ei privi, nervos, către stradă - nu dorea să fie prins hărțuind fata - și îmi oferi ceea ce îmi trebuia. Am recunoscut intersecția către care acesta privi.

Am zburat pe sub culoarea roșie a semaforului, strecurându-mă printr-un spațiu strâmt între două mașini în mișcare. Claxoanele trâmbițară în urma mea.

Telefonul îmi vibră în buzunar. L-am ignorat.

Lonnie înainta încet către fată, sporind suspansul - momentul de teroare care îl incita. Aștepta tipătul ei, pregătindu-se să îl savureze.

Însă Bella își încleștă dinții și se ținu tare. Era surprins - se așteptase ca ea să încerce să fugă. Surprins și cam dezamăgit. Îi plăcea să își hăituiască prada, adrenalina vânătorii.

"Asta e curajoasă. Poate că e mai bine... o să se împotrivescă mai mult".

Eram la distanță de o stradă. Monstrul putea auzi acum urlatul motorului, însă nu îi dădu atenție, prea concentrat asupra victimei sale.

Aveam să văd cât de mult urma să-i mai placă hăituirea cu el în rolul prăzii. Aveam să aflu ce părere avea despre *stilul meu* de vânătoare.

Într-un alt colț al minții, deja triam felurile soiuri de tortură la care fusesem martor în zilele mele de răzbunător, căutându-le pe cele mai dureroase. Avea să sufere pentru asta. Avea să se zvârcolească în agonie. Ceilalți urmau pur și simplu să moară, însă monstrul pe nume *Lonnie* avea să mă implore să-lucid până să-i dăruiesc moartea.

El se afla pe drum, traversând către ea.

Am răsucit strâns mașina în curbă, farurile scaldând scena în lumina lor și făcându-i pe ceilalți să încremenească. Aș fi putut să le dobor șeful, care sări de pe șosea, dar ar fi fost o moarte prea ușoară pentru el.

Am lăsat mașina să alunece, învârtindu-se complet până ce m-am aflat cu spatele la drumul pe care venisem, iar ușa pasagerului din față a fost la câțiva pași de Bella. Am deschis-o cu putere și ea deja începu să alerge către mașină.

- Urcă, am mârâit eu.

"Ce naiba?"

"Știam eu că-i o idee proastă! Nu e singură."

"Să fug?"

"Cred că o să vomit..."

Bella sări în mașină fără să ezite, trântind portiera în urma ei.

Apoi mă privi cu cea mai încrezătoare expresie pe care o văzusem vreodată întipărită pe chipul unui om, iar toate planurile mele violente se năruiră.

Dură mult mai puțin de o secundă să îmi dau seama că nu o puteam lăsa în mașină pentru a mă răfui cu cei patru oameni de pe stradă. Ce să-i fi spus, să nu privească? Ha! Când mai făcuse ea ceea ce i se ceruse? Când oare alesese ea calea cea mai sigură?

Să-i fi târât în altă parte unde să nu îi fi putut vedea ea, și să o las singură în acel loc? Era improbabil ca vreun alt om periculos să colinde în căutare de pradă străzile din Port Angeles în acea seară, însă la fel de incredibil păruse și incidentul de-acum. Ca un magnet, atrăgea toate pericolele înspre ea. Nu o puteam pierde din priviri.

As fi devenit una cu nălucile când aș fi accelerat, smulgând-o din ghearele agresorilor ei atât de repede încât aceștia mi-ar fi privit mașina cu gurile căscate, nereușind să înțeleagă nimic. Nu ar fi sesizat clipa mea de ezitare. Ar fi presupus că planul meu era de la bun început să fugim.

Nici măcar nu-l putem izbi cu mașina. Aș fi înspăimântat-o.

Îmi doream să-l văd mort cu atâta sălbăticie încât necesitatea gestului îmi bubuia în timpane, îmi încețoșa vederea și-și lăsa gustul pe limba mea. Mușchii îmi erau încleștați de încordare, de dorința aprigă, de nevoia de a o face. *Trebuia* să îlucid. Aveam să-l jupoi lent, bucată cu bucată, smulgând pielea de pe mușchi, mușchii de pe oase...

Doar că fata - singura fată din lume - se agățase strâns de scaun cu ambele mâini, privindu-mă fix, cu ochii larg deschiși și plini de-o încredere absolută. Răzbunarea avea să aibă de așteptat.

- Pune-ți centura de siguranță, i-am cerut eu. Vocea îmi era aspră de ură și de sete de sânge. Nu setea uzuală. Nu m-aș fi întinat sorbind vreun strop din acel om.

Își încheie centura, tresărind ușor la sunetul făcut de aceasta. Acel mic zgomot o făcuse să tresară, însă nu se clinti când am demarat în trombă îndreptându-mă către oraș, ignorând toate semnele de circulație. Îi simțeam privirea ațintită asupra mea. Părea, în mod straniu, relaxată. Nu înțelegeam - nu după calvarul prin care tocmai trecuse.

- Ești bine? mă întrebă ea, cu vocea răgușită din pricina stresului și a spaimei.

Ea voia să știe dacă *eu* eram bine?

Mă gândii preț de o fracțiune de secundă la întrebarea ei. Nu suficient încât ea să observe ezitarea mea. *Eram* oare bine?

- Nu, am realizat eu, iar din tonul meu răzbătea furia.

Am dus-o pe aceeași șosea neumblată unde îmi petrecusem după-amiaza concentrat asupra celei mai nereușite misiuni de supraveghere organizată vreodată. Acum drumul era întunecat, pe sub copaci.

Eram atât de furios încât trupul îmi încremeni cu desăvârșire. Măinile mele înghețate tânjeau să-l zdrobească pe agresor, să-l macine, atât de zdrobit încât trupul să nu-i fi fost vreodată identificat...

Însă aceasta ar fi însemnat să o las singură, fără apărare, în noaptea adâncă.

- Bella? i-am rostit numele cu dinții strânși.

- Da? răspunse ea cu vocea înecată. Își drese glasul.

- Te simți bine? Acesta era lucrul cel mai important de fapt, prioritatea mea. Răzbunarea venea pe locul doi. *Știam* acest lucru, însă trupul mi-era atât de plin de mânie încât îmi venea greu să gândesc.

- Da. Vocea ei era în continuare răgușită - de teamă, fără îndoială.

Prin urmare nu o puteam părăsi.

Chiar dacă întotdeauna era în pericol din vreun motiv care mă scotea din minți - ce glumă amară îmi făcea universul - chiar de-aș fi putut fi *sigur* că ar fi fost în perfectă siguranță în absența mea, nu o puteam lăsa singură pe întuneric.

Cât de speriată trebuia să fie.

Totuși nu eram în stare să o alin - chiar de-aș fi știut anume ce să fac pentru a reuși, ceea ce nu era cazul. Cu siguranță putea simți brutalitatea care radia din ființa mea, cu siguranță măcar aceasta era la vedere. Aș fi înspăimântat-o și mai mult dacă nu mi-aș fi înăbușit pofta de masacru care fierbea în mine.

Trebuia să mă gândesc la altceva.

- Distrage-mi atenția, te rog, îi cerui eu.

- Poftim?

Mai aveam doar un strop de control pentru a-i explica de ce aveam nevoie.

- Vorbește despre ceva neimportant până mă calmez, i-am explicat eu, cu fălcile încă încleștate. Doar faptul că avea nevoie de mine mă mai ținea în mașină. Puteam auzi gândurile bărbatului, dezamăgirea și furia lui... Știam unde să-l găsesc... Mi-am închis ochii, dorindu-mi să nu îl pot vedea...

- Um... Ea ezită - încercând să priceapă sensul cererii mele, mi-am imaginat. Îl voi lovi cu mașina pe Tyler Crowley mâine înainte de ore? ...O spuse de parcă ar fi fost o întrebare.

Da - de asta aveam nevoie. Desigur că Bella avea să spună ceva neașteptat. Ca în trecut, orice amenințare violentă pe buzele ei era amuzantă - de un comic irezistibil. De n-aș fi ars de dorința de a ucide, aș fi izbucnit în râs.

- De ce? am întrebat eu răstit, pentru a o obliga să continue să vorbească.

- Le spune tuturor că mă va însoți la bal, spuse ea, cu vocea plină de furia ei de tigroaică-pisicuță. Ori e nebun, ori încearcă să-și spele păcatele pentru că aproape mi-a luat viața ultima... îți amintești și tu, spuse ea sec, și crede că *banchetul* este cumva modalitatea cea mai nimerită de a o face. Așa că dacă îi pun viața în pericol vom fi chit și nu ar mai avea de ce să încerce să îndrepte lucrurile. Nu am nevoie de dușmani și poate că Lauren m-ar lăsa în pace dacă el nu m-ar mai sâcăi. Poate va trebui să-i fac praf Sentra, totuși, continuă ea, preocupată. ...Dacă nu va avea mașină nu va putea duce pe nimeni la bal...

Mă simțeam încurajat de faptul că ea, cumva, interpretase greșit lucrurile. Insistențele lui Tyler nu aveau nicio legătură cu accidentul. Nu părea să înțeleagă atracția pe care o exercita asupra băieților din liceu. Nu vedea oare nici cât de mult mă ispitea pe mine?

Ah, dădea rezultate. Raționamentele derutante din mintea ei erau întotdeauna captivante. Începeam să-mi redobândesc controlul, să văd și altceva dincolo de răzbunare și tortură...

- Am auzit despre asta, i-am spus eu. Se oprise din vorbit și trebuia să continue.

- Da? mă întrebă ea neîncrezătoare. Apoi vocea ei deveni și mai furioasă decât înainte. ...Dacă va fi paralizat de la gât în jos, nici atunci nu va putea merge la bal.

Mi-am dorit să fi existat vreo cale să îi cer să continue cu amenințările cu moartea și cu răniurile corporale fără să par nebun. Nu ar fi putut alege vreo cale mai bună pentru a mă calma. Iar cuvintele ei - doar sarcasm în cazul său, hiperbolă - erau un memento de care aveam mare nevoie în acea clipă.

Am oftat și am deschis ochii.

- Te simți mai bine? mă întrebă ea cu sfială.

- Nu prea.

Nu, eram mai calm, dar nu mă simțeam mai bine. Pentru că tocmai realizasem că nu îl puteam ucide pe monstrul numit Lonnie și în continuare îmi doream să o fac mai mult decât orice altceva pe lume. Sau pe-aproape.

Unicul lucru pe care mi-l doream, în acea clipă, mai mult decât să comit o crimă perfect justificată, era fata. Și, deși nu o puteam avea, doar visul de a fi a mea făcea să-mi fie imposibil să comit un șir de crime în acea seară - oricât de ușor de explicat ar fi fost actul în sine.

Bella merita pe cineva mai bun decât un criminal.

Îmi petrecusem șaptezeci de ani încercând să fiu altceva - orice altceva în afară de un criminal. Acei ani de străduințe nu ar fi avut cum să mă facă demn de fata care se afla alături de mine. Și totuși, simțeam că dacă m-aș fi întors la acel stil de viață - cel al unui criminal - fie doar și pentru o noapte, cu siguranță ea mi-ar fi devenit inaccesibilă pentru totdeauna. Chiar de nu le beam sângele - chiar de nu îmi ardea, roșie, dovada în ochi - oare ea nu ar fi simțit diferența?

Încercam să fiu suficient de bun pentru ea. Era o țintă imposibilă. Aveam să continui să încerc.

- Ce s-a întâmplat? șopti ea.

Suflul ei îmi pătrunse în nări și îmi aminti de ce ea nu mi s-ar fi convenit niciodată. După toate acestea, chiar și iubind-o atât de mult... tot îmi lăsa gura apă din cauza ei.

Aveam să fiu pe cât de sincer cu puțință în fața ei. Îi eram dator.

- Uneori am o problemă cu temperamentul meu, Bella. Privii în întunericul profund, dorindu-mi deopotrivă să perceapă, dar și să nu o facă, oroarea inerentă cuvintelor mele. Poate mai mult... să nu o ghicească. *"Fugi, Bella, fugi. Rămâi, Bella, rămâi"*. Dar *nu ne-ar fi de ajutor* să mă întorc să îi vânez pe acei... Simplul gând aproape că mă smulse din mașină. Am respirat adânc, lăsând mirosul ei să îmi ardă gâtul. Sau măcar, de aceasta încercam să mă conving singur.

- Oh.

Nu spuse nimic altceva. Cât înțelesese din cuvintele mele? Am privit-o pe furiș, însă chipul îi era de nedescifrat. Poate era imposibilă din cauza șocului. Măcar nu țipa. Nu încă.

Urmă o clipă de tăcere. Mă luptam cu mine însumi, încercând să fiu ceea ce ar fi trebuit. Ceea ce nu puteam fi.

- Jessica și Angela își vor face griji, spuse ea, încet. Glasul ei era foarte calm, și nu eram sigur cum de era cu puțință. *Chiar era* în stare de șoc? Poate încă nu realizase ce se întâmplase în acea seară. Trebuia să mă întâlnesc cu ele.

Voia să se îndepărteze de mine? Sau își făcea doar griji pentru prietenele ei?

Nu i-am răspuns, însă am pornit mașina, ducând-o înapoi. Cu cât mă apropiam mai mult de oraș, cu atât devenea mai dificil să îmi respect obiectivul propus. Eram atât de *aproape* de el...

Dacă era imposibil - dacă nu aș fi putut niciodată nici să o am, nici să o merit pe această fată - atunci ce rost avea să îl las pe bărbat să scape nepedepsit? Cu siguranță că îmi puteam îngădui măcar atât...

Nu. Nu aveam să renunț. Nu încă. O doream prea mult pentru a mă preda.

Ajunsesem la restaurantul unde trebuia să își întâlnească prietenele înainte să încep măcar să pricep ceva din gândurile mele. Jessica și Angela terminaseră de mâncat și amândouă își făceau de-acum cu adevărat griji pentru Bella. Se pregăteau să plece în căutarea ei, pe drumul întunecat.

Nu era o noapte potrivită să rățăcească pe străzi...

- Cu ai știut unde...? Întrebarea neterminată a Bellei mă întrerupse și mi-am dat seama că făcusem încă o gafă. Fusesem prea neatent pentru a-mi aminti să o întreb unde trebuia să își întâlnească prietenele.

Însă, în loc să termine întrebarea și să pună punctul pe "i", Bella se mulțumi să își scuture capul și să surâdă.

Ce însemna *aceasta*?

Nu aveam timp să îmi pun întrebări în privința felului straniu în care acceptase faptul bizar că știam. Am deschis portiera.

- Ce faci? Întrebă ea, părând surprinsă.

"Nu te scap din priviri. Nu îmi permit să fiu singur în noaptea asta. În această ordine."

- Te duc la cină.

Urma să fie interesant. Părea să fie o seară complet diferită când îmi imaginasem că aș aduce-o pe Alice și că m-aș fi prefăcut că am ales din întâmplare același restaurant ca Bella și prietenele ei. Și iată-mă acum, aproape ieșind la o întâlnire cu acea fată. Doar că nu conta, pentru că nu aveam de gând să îi dau ocazia de a mă refuza.

Deja deschisese pe jumătate portiera înainte să ocolesc mașina - de obicei nu era atât de frustrant să fiu nevoit să mă mișc cu o viteză care să nu trezească suspiciuni - în loc să aștepte să i-o deschid eu. O făcea pentru că nu era obișnuită să fie tratată ca o doamnă, sau pentru că nu mă considera pe mine un gentilom?

Am așteptat să mi se alătore, îngrijorarea sporindu-mi pe când prietenele ei își văzură de drum către colțul întunecat.

- Oprește-le pe Jessica și pe Angela înainte să fie nevoie să le urmăresc și pe ele, i-am cerut eu, grăbit. Nu cred că mă mai pot abține dacă mă întâlnesc din nou ceilalți "prieteni" ai tăi. Nu, nu aveam suficientă putere pentru asta.

"*Bella! E în siguranță!*", gândi Angela, cu ușurare.

"*Întârzii des?*" bodogăni Jessica în sinea ei, dar și ea era recunoscătoare că Bella nu se rătăcise și nu fusese rănită. Acest lucru mă făcea să o plac ceva mai mult decât până atunci.

Se grăbiră să se întoarcă, apoi se opriră, șocate, când mă văzură alături de ea.

"*Uh-uh*", gândi Jessica, uimită. "*Nici gând!*".

"*Edward Cullen? A plecat de una singură ca să îl caute pe el? Dar de ce ar fi întrebat dacă familia lui e plecată din oraș dacă știa că el este aici...*". Am surprins într-o străfulgerare imaginea expresiei chinuite a Bellei când o întrebase pe Angela dacă frații mei lipseau des de la școală. "*Nu, nu avea cum să știe*", concluzionează Angela.

Gândurile lui Jessica treceau peste surpriză și deveneau suspicioase. "*Bella mi-a ascuns niște lucruri*".

- Unde ai fost? Întrebă ea, privind-o pe Bella, dar scrutându-mă pe furiș.

- M-am rătăcit. Și m-am întâlnit cu Edward, spuse Bella, arătându-mă cu mâna. Tonul ei era remarcabil de normal. De parcă într-adevăr aceasta se întâmplase.

Probabil era în stare de șoc. Era singura explicație pentru calmul său.

- Aș putea să vă însoțesc? am întrebat eu - ca să fiu politicos; știam că mâncaseră deja.

"*La naiba, e chiar drăguț!*" gândi Jessica, cu gândurile dintr-o dată cam incoerente.

Angela nu era nici ea mai calmă. "*Mi-aș dori să nu fi mâncat. Oau. Doar... oau*".

De ce nu reușeam să am același efect asupra Bellei?

- Sigur, încuviință Jessica.

Angela se încruntă.

- De fapt, Bella, am mâncat deja cât te așteptam, recunosc eu. Îmi pare rău.

"*Ce? Taci!*", își arată Jess nemulțumirea, în gând.

Bella ridică relaxată din umeri. Atât de liniștită. Clar era în stare de șoc.

- Nu-i nimic - nu mi-e foame.

- Cred că ar trebui să mănânci ceva, am contrazis-o eu. Avea nevoie de zahăr - deși mirosea și așa suficient de dulce, gândii eu cu șiretenie. În curând urma să fie copleșită de teroare, și nu ar fi ajutat-o deloc să aibă stomacul gol. Leșina foarte ușor, după cum știam prea bine.

Fetele nu ar fi fost în niciun pericol dacă s-ar fi dus direct acasă. Primejdia nu *pe ele* le urmărea la fiecare pas.

Și aș fi preferat să rămân singur cu Bella - dacă și ea își dorea acest lucru.

- Te deranjează dacă o conduc eu pe Bella acasă în seara asta? i-am spus lui Jessica înainte ca Bella să poată răspunde. ...Așa nu va trebui să așteptați cât mănâncă ea.

- Cred că nu e nicio problemă... Jessica își aținti privirea asupra Bellei căutând un indiciu că aceasta era și dorința ei.

"*Eu vreau să rămân... dar probabil că îl vrea doar pentru ea. Cine nu și-ar dori asta?*" gândi Jess. În același timp, o văzu pe Bella făcându-i cu ochiul.

Bella îi făcuse cu ochiul?

- Bine, spuse repede Angela, grăbindu-se să nu se pună în calea dorințelor Bellei. Și chiar părea să își dorească acel lucru. Ne vedem mâine, Bella... Edward. Se lupta să îmi rostească numele cu relaxare. Apoi o apucă pe Jessica de mână și începu să o tragă după ea.

Trebuia să gădesc o cale să îi mulțumesc Angelei pentru asta.

Mașina lui Jessica era în apropiere, într-un cerc de lumină proiectat de un felinar. Bella le privi atentă, cu fruntea ușor încrețită de îngrijorare, până se urcară în mașină, ceea ce însemna că își dădea pe de-a-ntregul seama de pericolul în care se afla. Jessica își flutură mâna a rămas-bun în timp ce pleca și Bella îi răspunse. Doar când mașina dispăru respiră adânc și se întoarse pentru a mă privi.

- Sincer, nu mi-e foame, spuse ea.

De ce așteptase ca ele să plece până să vorbească? Își dorea să rămână singură cu mine - chiar și acum, după ce fusese martoră la furia mea ucigașă?

De era așa sau nu, tot avea să mănânce ceva.

- Fă-mi pe plac, am spus eu.

I-am ținut ușa restaurantului deschisă, așteptând.

Ea oftă și păși înăuntru.

Am mers alături de ea până la pupitrul unde se afla șefa de sală. Bella încă părea să se controleze perfect. Voiam să-i ating brațul, fruntea, să îi verific temperatura. Dar mâna mea rece i-ar fi provocat repulsia, ca mai înainte.

"*Doamne*", se insinuă în gândurile mele vocea ascuțită a șefei de sală. "...*Dumnezeule*".

Părea să fie noaptea în care eu făceam capetele celor din jur să se întoarcă. Sau eram mai conștient de aceasta pentru că îmi doream atât de mult ca Bella să mă vadă în acel chip? De obicei eram atrăgători pentru prada noastră. Niciodată nu mă mai gândisem atât de mult la asta. De obicei - dacă nu cumva, ca în cazul celor ca Sally Cope și Jessica Stanley, intervenea repetarea constantă a experienței pentru a diminua spaima - teama își făcea apariția destul de repede după atracția inițială...

- O masă pentru două persoane? am spus prompt când șefa de sală întârzie să vorbească.

- Oh, da. Bine ați venit la Bella Italia. "*Mm! Ce voce!*". Vă rog să mă urmați. Era absorbită de gânduri.

"*Poate că este verișoara lui. Nu i-ar putea fi soră, nu seamănă absolut deloc. Dar clar e o rudă. El nu poate fi prietenul ei*".

Privirea omului era întunecată; nu vedea nimic clar. Cum putea această femeie limitată să îmi considere atât de atrăgătoare farmecele fizice - capcane pentru pradă - și totuși să fie incapabilă să vadă perfecțiunea delicată a fetei de lângă mine?

"*Ei bine, nu am de ce să o ajut, pentru orice eventualitate*", gândi șefa de sală în timp ce ne conducea la o masă suficient de mare pentru o întreagă familie, aflată în centrul celei mai aglomerate părți a restaurantului. "*Îi pot da oare numărul meu de telefon cu ea de față?...*" medită ea.

Am scos o bancnotă din buzunarul de la spate. Oamenii deveneau întotdeauna mai cooperanți când își făceau apariția banii.

Bella deja se așeza pe scaunul arătat de șefa de sală, fără vreo obiecție. Am schițat un gest de dezaprobare, și ea ezită, înclinându-și întrebător capul. Da, avea să fie foarte curioasă în seara aceea. Locul ideal pentru acea conversație nu era în centrul unei mulțimi.

- Poate aveți ceva mai retras? i-am cerut șefei de sală, întinzându-i banii. Deschise larg ochii, surprinsă, apoi îi strânse când mâna ei apucă bacșișul.

- Sigur.

Privi fugar bancnota cât ne conduse dincolo de un zid despărțitor.

"*Cincizeci de dolari pentru o masă mai bună? E și bogat. E logic - sigur haina lui costă mai mult decât ultimul meu salariu. La naiba. De ce vrea să se așeze într-un loc mai retras cu ea?*"

Ne oferii un separeu într-un colț liniștit al restaurantului unde nimeni nu ne-ar fi putut vedea - în timp ce continuam să observ reacțiile Bellei la lucrurile pe care urma să i le spun. Nu aveam idee ce anume și-ar fi putut dori de la mine în acea seară. Sau ce anume i-aș fi oferit.

Cât de multe ghicise? Cum își explicase evenimentele recente?

- Cum vi se pare? întrebă șefa de sală.

- Perfectă, îi spusei eu și, simțindu-mă ușor iritat de atitudinea ei dușmănoasă față de Bella, i-am zâmbit larg, dezvelindu-mi dinții. Lăsând-o să îi vadă clar.

"Oau".

- Chelnerul va sosi imediat. "*Nu poate fi adevărat. Probabil că visez. Poate că ea va dispărea... poate că îi voi scrie numărul meu de telefon pe farfurie, cu ketchup...*" Se îndepărtă, ușor aplecată.

Ciudat. Încă nu era înspăimântată. Dintr-o dată mi l-am amintit pe Emmett tachinându-mă în cantină, cu multe săptămâni în urmă. "*Pun pariu că aș fi putut să o sperii mai mult de atât*".

Îmi pierdeam priceperea?

- Nu ar trebui să le faci asta oamenilor, îmi întrerupse Bella firul gândurilor pe un ton de dezaprobare. ...Nu e prea corect.

I-am privit fix expresia critică. Ce voia să spună? Nu o speriasem deloc pe șefa de sală, în pofida intențiilor mele.

- Ce anume?

- Să le iei așa mințile - probabil că fix în clipa asta răsuflă greu în bucătărie.

Hm. Bella era aproape de adevăr. Șefa de sală era pentru moment doar pe jumătate coerentă, descriindu-i prietenei sale, chelnerița, felul greșit în care mă judecase .

- Haide, mă muștră Bella când nu îi răspunsei imediat. ...*Trebuie* să știi ce efect ai asupra oamenilor.

- Le iau mințile? Era un mod interesant de a descrie efectul. Suficient de precis pentru acea seară. Mă întrebam atunci de ce era diferit...

- Nu ai observat, întrebă ea, continuând să mă dojenească. ...Crezi că toți obțin la fel de ușor ce-și doresc?

- *Ție* îți iau mințile? am dat glas pe negândite curiozității mele, iar odată vorbele rostite, fu prea târziu să le mai retrag.

Însă înainte să am răgazul de a-mi regreta prea profund cuvintele, ea răspunse: "Frecvent". Apoi, roși ușor.

Îi luam mințile.

Inima mea mută se umplu de o speranță mai intensă decât îmi puteam aminti să fi simțit vreodată.

- Bună, spuse cineva... chelnerița, prezentându-se. Gândurile ei erau zgomotoase și mai explicite decât ale șefei de sală, însă am alungat-o din minte. În loc să o ascult, am fixat cu privirea fața Bellei, privind cum sângele îi se împrăștia sub piele, fără a observa cum îmi învăpăia gâtul, ci mai degrabă cum îi lumina chipul palid, cum îi înfrumuseța pielea albă ca laptele.

Chelnărița aștepta ceva de la mine. Ah, mă întrebasese ce comandăm de băut. Am continuat să o privesc pe Bella, iar femeia se întoarse nemulțumită tot către ea.

- Doresc o Coca Cola? spuse Bella, de parcă i-ar fi cerut aprobarea.

- Două Coca Cola, am corectat-o eu. Setea - omeneasca, normala sete - era un semn de șoc. Voiam să mă asigur că va asimila în organism surplusul de zahăr din suc.

Dar părea sănătoasă. Mai mult decât sănătoasă. Era radioasă.

- Ce este? spuse ea - întrebându-se de ce o priveam fix, am presupus eu. Am realizat vag că plecase chelnerița.

- Cum te simți? am întrebat eu.

Clipi, luată prin surprindere de întrebare.

- Mă simt bine.

- Nu te simți amețită, nu ți-e rău sau frig?

În acea clipă deveni și mai încurcată.

- Ar trebui?

- De fapt, aștept să intri în stare de șoc. Am schițat un zâmbet, așteptând ca ea să nege. Nu avea să-și dorească să o aibă cineva în grijă.

Îi luă o clipă să-mi răspundă. Privea oarecum prin mine. Uneori arăta astfel, atunci când îi zâmbeam. Oare... îi luasem mințile?

Mi-ar fi plăcut să cred acest lucru.

- Nu cred că se va întâmpla asta. Întotdeauna m-am priceput să reprim lucrurile neplăcute, răspunse ea, cu răsuflarea întrucâtva tăiată.

Înseamnă că avusese ocazii dese de a se obișnui cu lucrurile neplăcute? Viața ei fusese mereu atât de periculoasă?

- Asta nu schimbă nimic, îi spusei eu. Mă voi simți mai bine când vei fi consumat niște zahăr și niște mâncare.

Chelnărița se întoarse cu sucurile și cu un coș cu pâine. Le așeză în fața mea și îmi ceru comanda, încercând să mă privească în ochi. I-am sugerat că ar trebui să se ocupe de Bella, apoi i-am blocat din nou gândurile. Avea o minte vulgară.

- Um... Bella privi rapid meniul. Doresc ravioli cu ciuperci.

Chelnărița se întoarse către mine cu nerăbdare.

- Și dumneavoastră?

- Nu doresc nimic.

Bella se strâmbă imperceptibil. Hm. Trebuia să fi observat că niciodată nu mâncam nimic. Observa totul. Și eu întotdeauna uitam să fiu precaut în preajma ei.

Am așteptat până ce am rămas din nou singuri.

- Bea, am insistat eu.

Mă luă prin surprindere când se supuse imediat și fără vreo obiecție. Sau până ce lăsă paharul gol, așa că am împins a doua sticlă de Coca Cola către ea, încruntându-mă puțin. Sete sau șoc?

Mai bău puțin, apoi se înfioră.

- Ți-e frig?

- E de la Coca Cola, spuse ea, însă apoi se cutremură din nou, buzele tremurându-i ușor de parcă dinții ar fi fost pe cale să îi clănțănească.

Bluza frumoasă pe care o purta părea prea subțire pentru a o proteja cum se cuvenea; se lipea de ea ca un al doilea strat de piele, aproape la fel de fragil ca întâiul. Era atât de fragilă, atât de... muritoare.

- Nu ai o haină?

- Ba da. Privi în jur, puțin nedumerită. ...Oh. Am lăsat-o în mașina lui Jessica.

Mi-am scos jacheta, sperând ca gestul să nu fie distrus de temperatura trupului meu. Ar fi fost frumos să îi pot oferi o haină caldă. Mă privi fix, în timp ce obrații i se încălzeau din nou. La ce se gândea oare în acea clipă?

I-am întins haina peste masă, iar ea o îmbrăcă imediat, tremurând din nou.

Da, ar fi fost foarte frumos să fie caldă.

- Mulțumesc, spuse ea. Inspiră adânc, apoi își ridică mânecile pentru a-și elibera mâinile. Respiră din nou profund.

Începuse în sfârșit să se acomodeze? Tenul ei avea în continuare o culoare normală; pielea ei avea nuanțe pale și roz, în contrast cu albastrul puternic al cămășii.

- Albastrul se potrivește de minune cu nuanța pielii tale, am măgulit-o eu. Eram sincer.

Ea se îmbujoră, sporind efectul.

Arăta bine, însă nu avea rost să-mi asum vreun risc. Am împins coșul cu pâine către ea.

- Serios, obiectă ea, ghicind motivul pentru care o făceam. ...Nu intru în stare de șoc.

- Ar trebui să o faci - așa s-ar întâmpla cu o persoană *normală*. Tu nu pari nici măcar tulburată. Am privit-o dezaprobator, întrebându-mă de ce nu putea fi un om obișnuit și apoi dacă mi-aș fi dorit cu adevărat să fie astfel.

- Mă simt în siguranță alături de tine, spuse ea, cu ochii plini de încredere. Pe care nu o meritam.

Instinctele ei se înșelau complet - erau pe dos. Probabil că aceasta era problema. Nu recunoștea pericolul așa cum o ființă umană ar fi trebuit să o poată face. Avea reacția opusă. În loc să fugă, ea zăbovea pe loc, atrasă de ceea ce ar fi trebuit să o înspăimânte...

Cum aș fi putut să o protejez de mine însumi când *niciunul dintre noi* nu își dorea acest lucru?

- E mai complicat decât mă gândisem eu, am murmurat.

O puteam vedea cum îmi analizează cuvintele și mă întrebam oare ce înțelegea din ele. Luă o baghetă de pâine și începu să mănânce, fără să pară a conștientiza gestul. Mestecă o clipă, apoi își înclină capul, căzută pe gânduri.

- De obicei ești în toane mai bune când ai ochii atât de luminoși, spuse ea pe un ton relaxat.

Observația ei, rostită atât de direct, mă lăsă amețit.

- Poftim?

- Întotdeauna ești mai morocănos când ai ochii negri - atunci știi la ce să mă aștept. Am o teorie legată de asta, adăugă ea, cu seninătate.

Deci își inventase propriile sale explicații. Sigur că o făcuse. Am simțit un fior de groază când m-am întrebat cât de mult se apropiase de adevăr.

- Alte teorii?

- Aha. Mestecă o nouă bucatăică, părând în largul său. De parcă nu discuta despre trăsăturile unui monstru cu monstrul însuși.

- Sper că ai avut mai multă imaginație de data aceasta... minții eu când ea nu își continuă gândul. Speram de fapt tocmai să se *înșele* - cu mult. ...Sau încă mai furi idei din benzile desenate?

- Nu, teoria nu a fost inspirată de benzile desenate, spuse ea, puțin stânjenită. Dar nici nu am inventat ceva original.

- Și? am întrebat-o cu dinții încleștați.

Sigur nu ar fi vorbit cu atâta calm dacă ar fi fost la un pas de a țipa.

Când ezită, mușcându-și buza, chelnărița își făcu din nou apariția cu mâncarea Bellei. I-am dat prea puțină atenție când așeză farfuria în fața ei și apoi mă întrebă dacă doream ceva.

Am refuzat, însă am mai cerut o Coca Cola. Chelnărița nu observase paharele goale. Le luă și plecă.

- Ce spunea? am întrebat-o nerăbdător imediat ce am rămas din nou singuri.

- Îți voi spune în mașină, spuse ea cu voce înceată. Ah, era de rău augur. Nu dorea să-și prezinte presupunerile în fața altora. ...Dacă... mă înțepă ea dintr-o dată.

- Pui și condiții? Eram atât de încordat încât aproape că mârâiam cuvintele.

- Am câteva întrebări, desigur.

- Normal, o aprobai eu, cu o voce dură.

Întrebările probabil că aveau să fie de ajuns pentru a determina în ce direcție o apucau gândurile ei. Dar cum să-i fi răspuns? Cu minciuni responsabile? Urma să o îndepărtez de adevăr? Sau să nu spun nimic, incapabil să mă hotărâsc?

Tăcerea s-a așternut câtă vreme chelnărița îi umplu din nou paharul de Coca Cola.

- Atunci spune, am zis eu, cu fălcile încleștate, când aceasta dispăru.

- De ce ești în Port Angeles?

Era o întrebare prea ușoară - pentru ea. Nu dezvăluia nimic, în timp ce răspunsul meu, de-ar fi fost sincer, ar fi expus mult prea multe. Să dezvăluie mai întâi ea ceva.

- Următoarea, am spus eu.

- Dar aceasta e cea mai ușoară!

- Următoarea, am repetat eu.

Era frustrată de refuzul meu. Nu privea către mine, ci către farfuria cu mâncare. Încet, concentrată, mai luă o înghițitură și mestecă lent. Apoi mai bău o gură de Cola și, într-un final, mă privi. Ochii îi erau plini de suspiciune.

- Bine atunci, spuse ea. Să spunem, ipotetic, desigur, că... cineva... ar putea ști ce e în mintea oamenilor, ar citi gândurile, știi tu - cu doar câteva excepții.

Putea fi mai rău.

Așa se explica zâmbetul schițat în mașină. Era ageră - nimeni altcineva nu mai ghicise acest lucru în privința mea. Cu excepția lui Carlisle, și pe atunci era destul de evident, la început, când răspundem tuturor gândurilor de parcă mi le-ar fi spus pe viu grai. Înțelesese chiar înaintea mea...

Întrebarea nu era prea rea. Deși clar conștientă că era ceva în neregulă cu mine, întrebarea nu era chiar atât de gravă pe cât risca să fie. Citirea gândurilor nu făcea parte, până la urmă, din canonul uzual după care erau descriși vampirii. Am continuat în nota ipotezei sale.

- Doar o excepție, am corectat-o. ...Ipotetic.

Își împiedică un zâmbet - vaga mea sinceritate îi făcea plăcere.

- Bine, atunci cu o excepție. Care sunt regulile? Care sunt limitările? Cum ar putea... cineva... să găsească pe altcineva fix la momentul potrivit? De unde ar ști că se afla în pericol?

- Ipotetic?

- Sigur. Buzele îi tresăriră, și ochii ei de culoarea zahărului ars erau plini de nerăbdare.

- Ei bine, am ezitat eu. Dacă... acea persoană...

- Să-i spunem "Joe", sugeră ea.

Entuziasmul ei mă făcea să zâmbesc. Chiar credea că adevărul ar fi fost benefic? Dacă secretele mele ar fi fost plătute, atunci de ce i-aș fi ascuns ceva?

- Atunci Joe să fie, încuviințai eu. ...Dacă Joe ar fi fost atent, atunci momentul nu ar fi trebuit să fie atât de precis. Mi-am scuturat fruntea și mi-am înfrânat un fior la gândul că fusesem atât de aproape de a ajunge prea târziu în acea zi. ...Doar tu ai putea da de probleme într-un oraș atât de mic. Le-ai fi devastat statisticile privitoare la criminalitate pentru zece ani, să știi.

Gura ei fu umbrată de tristețe.

- Vorbeam despre un caz ipotetic.

Am râs de iritarea ei.

Buzele, pielea sa... păreau atât de moi. Voiam să le ating. Voiam să-mi pun degetul pe colțul buzelor ei pentru a le face să zâmbească. Imposibil. Pielea mea i-ar fi părut respingătoare.

- Da, așa este, am spus eu, revenind la cursul conversației înainte să mă simt abătut pe de-a-ntregul. ...Pe tine ar trebui să te numim "Jane"?

Se aplecă peste masă, către mine, toată buna dispoziție și iritarea dispărându-i din ochii larg deschiși.

- De unde ai știut? mă întrebă, cu un glas grav și pasional.

Să-i fi spus adevărul? Și, de-aș fi făcut-o, în ce măsură?

Voiam să îi spun. Voiam să merit încrederea pe care încă o puteam întrezări întipărită pe chipul ei.

- Să știi că poți avea încredere în mine, șopti ea întinzând o mână înainte, parcă intenționând să îmi atingă palmele care se odihneau pe colțul gol de masă din fața mea.

Mi le-am ferit - urând gândul la reacția ei când mi-ar fi atins pielea tare și înghețată - iar ea își lăsă mâna să cadă.

Știam că puteam să mă încred în ea că îmi va păstra secretele; era în întregime de încredere, bună cu toată ființa ei. Însă nu puteam să fiu încredințat că nu urma să fie îngrozită de acestea. *Ar fi trebuit să fie speriată. Adevărul chiar era teribil.*

- Nu știu dacă mai am de ales, am murmurat eu. Mi-am amintit cum odată o tachinasem spunându-i "excepțional de neatentă". O jignisem, dacă îi judecasem cum trebuie expresia. Măcar puteam

corecta acea nedreptate. ...Mă înșelam, ești mult mai atentă decât judecasem eu. Și, deși probabil că nu îți dădea seama, deja o apreciam în multe privințe. Nu-i scăpa nimic.

- Credeam că tu ai întotdeauna dreptate, spuse ea, zâmbind pe când mă tachina.

- Aveam. Mai demult știam ce făceam. Întotdeauna fusesem sigur de direcția acțiunilor mele. Iar acum totul era doar haos și clocot.

Totuși nu aș fi schimbat lucrurile pentru nimic în lume. Nu voiam acea viață care avea sens. Nu dacă haosul ar fi însemnat că puteam fi cu Bella.

- M-am mai înșelat într-o privință în legătură cu tine, am continuat eu, lămurind alt aspect. ...Nu ești ca un magnet pentru accidente - nu exista vreo clasificare suficient de largă. ...Ești un magnet pentru *necazuri*. Dacă există ceva periculos pe o rază de 20 de kilometri, cu siguranță te va găsi pe tine. De ce ea? Ce făcuse să merite ceva din toate acestea?

Chipul Bellei redeveni serios.

- Și te incluzi singur în această categorie?

Sinceritatea era mai importantă pentru aceasta întrebări decât în cazul oricărei alteia.

- Fără pic de îndoială.

Își îngustă ușor ochii - de această dată nu cu suspiciune, ci cu o grijă ciudată. Întinse din nou mâna peste masă, lent și cu grijă. Mi-am retras mâinile o idee, însă ea îmi ignoră gestul, hotărâtă să mă atingă. Mi-am ținut respirația - nu din pricina mirosului ei, ci din cauza tensiunii neașteptate și copleșitoare. Teamă. Pielea mea avea să o dezguste. Urma să fugă.

Îmi mângâie ușor, cu vârful degetelor, mâinile. Căldura atingerii ei blânde și izvorâte din dragă inimă nu se asemeia cu nimic din ce mai simțisem până atunci. Era aproape o plăcere pură. Sau ar fi fost, de nu m-aș fi temut. Îi urmăream atent chipul când îmi simțea pielea rece și tare ca o stâncă, în continuare incapabil să respir.

Un zâmbet abia schițat îi apărură pe colțurile buzelor.

- Mulțumesc, spuse ea, susținându-mi privirea cu o căutătură intensă. ...Este a doua oară.

Degetele ei moi întârziu pe mâna mea de parcă li s-ar fi părut un loc plăcut pe care să zăbovească.

I-am răspuns cât de degajat îmi stătea în putință.

- Hai să nu încercăm și a treia oară, de acord?

Se strâmbă, însă încuviință din cap.

Mi-am retras palmele de sub ale ei. Oricât de splendidă ar fi fost atingerea ei, nu aveam intenția să aștept ca magia indulgenței ei să pălească, să se transforme în repulsie. Mi-am ascuns mâinile sub masă.

I-am cercetat privirea; deși mintea ei păstra tăcerea, putem citi atât încredere cât și minunare în ochi. Mi-am dat seama în acea clipă că *voiam* să îi răspund la întrebări. Nu pentru că i-o datoram. Nu pentru că voiam să aibă încredere în mine.

Îmi doream să mă *cunoască*.

- Te-am urmărit în Port Angeles, i-am spus, cuvintele ieșind prea repede pentru a le putea pregăti. Știam ce pericol implica adevărul, ce risc îmi asumam. În orice clipă, calmul ei nepământesc se putea frânge, pradă isteriei. Dimpotrivă, conștient de aceasta, vorbeam și mai repede. ...Niciodată nu am mai încercat să păstrez o anumită persoană în viață și este mult mai problematic decât crezusem. Dar probabil doar din cauză că este vorba despre tine. Oamenii obișnuiți par să-și trăiască viața de zi cu zi fără să aibă parte de atâtea catastrofe.

Am privit-o, așteptând.

Zâmbi. Colțurile buzelor sale se ridicară și ochii ei ciocolatii se încălziră.

Tocmai recunoscusem că o urmăream, și ea zâmbea.

- Te-ai gândit vreodată că poate îmi sunase ceasul întâia oară, în accidentul dubei, și că tu te-ai pus în calea destinului? mă întrebă ea.

- Nu era întâia oară, i-am spus eu, fixând cu privirea fața de masă maronie, cu umerii plecați de rușine. Toate barierele mele se ridicaseră, adevărul revărsându-se, liber, cu nesocotință. ...Îți sunase ceasul din clipa în care te-am cunoscut.

Era adevărat și mă umplea de furie. Fusesem așezat deasupra vieții ei precum lama unei ghilotine. De parcă ar fi fost însemnată pentru a muri de către o soartă crudă și nedreaptă, și - de vreme ce mă dovedisem o unealtă necooperantă - același destin continuase să încerce să o execute. Mi-am închipuit personificarea sorții - o cotoroanță sinistră, geloasă, o harpie răzbunătoare.

Voiam să găsesc un responsabil, ceva, cineva - ca să pot avea ceva concret împotriva căruia să lupt. Ceva, orice, de distrus, ca Bella să poată fi în siguranță.

Fata era foarte tăcută; respirația ei era mai grăbită

Am privit-o, știind că în final voi vedea teama la care speram. Nu recunoscusem oare cât de aproape mă aflasem de o ucidere? Mai aproape decât duba care se avântase la câțiva centimetri de ea, gata de o zdrobi. Totuși, chipul ei era calm, ochii ei erau încă plini de grijă.

- Îți amintești? Trebuia să-și amintească de asta.

- Da, spuse ea, cu vocea egală și gravă. Ochii ei profunzi erau conștienți.

Știa. Știa că voisem să o ucid.

Unde erau țipetele?

- Și totuși stai aici, spusei eu, subliniind contradicția inerentă.

- Da, stau aici... din pricina ta. Expresia ei se modifică, deveni curioasă, când schimbă fără subtilitate subiectul. ...Pentru că astăzi ai știut să mă găsești, cumva...?

Deznădăjduit, am mai forțat încă o dată bariera care îi proteja gândurile, disperat să înțeleg. Nu era logic pentru mine. Cum putea să-i pese de restul când adevărul evident fusese scos la lumină?

Ea aștepta, curioasă. Pielea-i era palidă, ceea ce era natural pentru ea, însă în continuare mă îngrijora. Cina stătea aproape neatinsă în fața ei. De-aș fi continuat să îi spun prea multe, avea să aibă nevoie de un fel de amortizare când efectele șocului aveau să dispară.

Mi-am enunțat termenii.

- Tu mănâncă și eu voi vorbi.

Se gândi o fracțiune de secundă la aceasta, apoi aruncă un dumaticat în gură cu o viteză care îi dezmințea calmul. Îmi aștepta răspunsul cu mai multă nerăbdare decât o trădau ochii săi.

- E mai greu decât ar trebui să te urmăresc, i-am spus eu. ...De obicei pot găsi pe cineva cu mare ușurință, odată ce i-am auzit gândurile.

I-am privit chipul cu atenție când am spus aceasta. Să ghicesc era una, să am o confirmare era cu totul altceva.

Stătea nemișcată, cu ochii larg deschiși. Mi-am simțit dinții încleștându-se pe când îi așteptam panica.

Însă ea doar clipi o dată, înghiți în sec cu zgomot, apoi mestecă încă o îmbucătură. Voia să continue.

- Îi luasem urma lui Jessica, mi-am reluat eu povestirea, privind-o atent pe măsură ce conștientiza fiecare cuvânt. ...Nu cu prea mare grijă - cum am spus, doar tu poți da de necazuri în Port Angeles - nu puteam rezista să adaug. Își dădea oare seama că viețile celorlalți oameni nu erau atât de năpăstuite de experiența de a se afla la un pas de moarte, sau se credea normală? Era persoana aflată cel mai departe de normalitate pe care o întâlnisem vreodată. ...La început nu am observat când ai plecat de una singură. Apoi, când mi-am dat seama că nu mai ești alături de ea, te-am căutat la librăria pe care am văzut-o în gândurile sale. Mi-am dat seama că nu ai intrat și că ai plecat către sud... și am știut că ar fi trebuit să te întorci în curând. Așa că te așteptam, căutând la întâmplare printre gândurile oamenilor de pe stradă - să văd dacă te observase cineva ca să aflu pe unde erai. Nu aveam niciun motiv să fiu îngrijorat... însă mă simțeam ciudat de neliniștit... Am început să respir mai iute când mi-am amintit de sentimentul de panică. Mirosul ei îmi ardea gâtul și mă bucuram. Durerea însemna că era vie. Câtă vreme eram cuprins de văpaie, ea era în siguranță.

- Am început să dau ocoluri, în continuare... ascultând. Speram să înțeleagă cuvântul. Probabil că o puneam în încurcătură. ...Soarele în sfârșit apunea și eram pe cale să ies din mașină și să te urmăresc pe jos. Iar apoi...

Pe când mă lăsam răpit de amintire - perfect clară și vie de parcă aș fi re trăit momentul - am simțit aceeași furie ucigașă străbătându-mi trupul, încremenindu-l.

Îl voiam mort. Trebuia să fie mort. Fălciile mi se încleștară, concentrându-mă să rămân la masă. Bella avea în continuare nevoie de mine. Doar asta conta.

- Și apoi? șopti ea, cu ochii ei întunecați larg deschiși.

- Am auzit ce gândeau, am șuierat eu printre dinți, incapabil de a împiedica vorbele să iasă ca un mârâit. ...Ți-am văzut chipul în mințile lor.

Cu greu rezistam pornirii de a ucide. Încă știam exact unde anume să-l găsesc. Gândurile lui întunecate mă atrăgeau către cerul nopții, ademenindu-mă către ele...

Mi-am acoperit obraji, știind că expresia mea era cea a unui monstru, a unui vânător, a unui ucigaș. M-am concentrat asupra imaginii ei, cu ochii închiși, pentru a mă controla, focalizându-i doar chipul. Cadrul delicat al oaselor sale, învelișul subțire al pielii ei pale - ca mătasea întinsă peste sticlă, incredibil de moale și de ușor de fărâmat. Era prea vulnerabilă pentru această lume. *Avea nevoie* de un protector. Și, printr-o greșeală dementă a destinului, eu eram cel mai apropiat lucru disponibil.

Am încercat să îi explic reacția mea violentă astfel încât să înțeleagă.

- Era foarte... greu - nici nu-ți poți imagina cât de greu - să te iau pur și simplu de acolo și să îi las pe ei... în viață, am șoptit eu. ...Puteam să te las să pleci cu Jessica și cu Angela, însă mă temeam că dacă m-ai fi lăsat singur, aș fi plecat în căutarea lor.

Pentru a doua oară în acea seară, îmi mărturisisem intenția de a comite o crimă. Măcar aceasta era justificabilă.

Ea păstra tăcerea cât eu mă luptam să mă stăpânesc. I-am ascultat bătăile inimii. Ritmul era neregulat, însă încetini odată cu trecerea timpului până redeveni constant. Și respirația ei era ușoară și stabilă.

Mă aflam prea aproape de prăpastie. Trebuia să o duc acasă înainte...

Urma atunci să îlucid? Aș fi redevenit un criminal când ea avea încredere în mine? Exista vreo cale să îmi împiedic pornirea?

Îmi promisese că îmi va spune ultima ei teorie când vom rămâne singuri. Îmi doream să o aud? Eram nerăbdător, însă răsplata curiozității mele avea să fie mai groaznică decât neștiința?

În orice caz, probabil că avusese suficient parte de adevăr pentru o singură seară.

Am privit-o din nou, iar chipul ei era mai palid decât înainte, însă calm.

- Ești gata să mergi acasă? am întrebat-o eu.

- Sunt gata să plec, spuse ea, alegându-și cu grijă cuvintele, de parcă un simplu "da" nu ar fi putut exprima în întregime ceea ce dorea să spună.

Frustrant.

Chelnărița se întoarse. Auzise ultima propoziție a Bellei pe când șovăia de cealaltă parte a separeului, întrebându-se ce altceva mi-ar mai fi putut oferi. Unele dintre lucrurile care-i trecuseră prin cap mă exasperau.

- Cum vă simțiți? a întrebat ea.

- Am dori nota, mulțumim, i-am spus eu, cu ochii țintă la Bella.

Răsuflarea chelneriței tresări și pentru o clipă era - folosind cuvintele Bellei - cu mințile rătăcite de sunetul vocii mele.

Într-o clipă neașteptată de rațiune, auzind felul în care glasul meu răsuna în mintea acestui om neînsemnat, mi-am dat seama de ce păream să atrag atâta admirație în acea seară - neînsoțită de teama uzuală.

Din pricina Bellei. Străduindu-mă atât de mult să-i asigur siguranța, să fiu mai puțin înspăimântător, să fiu *uman*, chiar îmi pierdusem priceperea. Ceilalți oameni vedeau acum doar frumusețea, dacă îmi țineam partea oribilă înăscută cu atâta grijă sub control.

- Sigur, se bâlbâi ea. Poftim.

Îmi înmână nota de plată, gândindu-se la obiectul pe care îl strecurase în spatele chitanței. O carte de vizită cu numele și numărul ei de telefon.

Da, era de-a dreptul amuzant.

Îmi pregătisem banii. I-am înapoiat imediat nota, ca să nu-și piardă vremea așteptând un telefon care nu urma să vină niciodată.

- Nu doresc restul, i-am spus eu, sperând că mărimea bacșișului îi va alina dezamăgirea.

M-am ridicat și Bella mă urmă imediat. Voiam să îi ofer brațul meu însă m-am gândit că poate îmi forțam cam mult norocul pentru o singură seară. I-am mulțumit chelnăriței, fără ca ochii să părăsească fața Bellei. Și ei îi părea ceva amuzant.

Am ieșit împreună; păseam pe cât de aproape de ea îndrăzneam. Suficient de aproape încât căldura emanată de trupul ei să semene cu o atingere fizică pe partea stângă a corpului meu. Când i-am ținut ușa, ea a oftat ușor, și m-am întrebat care regret o întristase. Am privit-o în ochi, gata să o întreb, când dintr-o dată își aținti privirea în pământ, părând stânjenită. Am devenit și mai curios, deși ezitam acum dacă să întreb. Tăcerea dintre noi continuă o vreme cât i-am deschis portiera și apoi m-am urcat în mașină.

Am pornit încălzirea - vremea călduță se sfârșise pe neașteptate; aerul rece din mașină probabil îi părea neconfortabil. Strângea jacheta mea în jurul trupului, cu un zâmbet abia ghicit.

Am așteptat, amânând conversația până când luminile trotuarului pâliră. Atmosfera îmi părea mai intimă, astfel, alături de ea.

Făceam oare ceea ce trebuia? Acum că mă concentram doar asupra ei, mașina părea foarte mică. Mirosul ei plutea, purtat de curenții de aer ai radiatorului, sporind în intensitate. Deveni o forță în sine, precum o nouă entitate din mașină. O prezență care se cerea recunoscută.

Și eram pe deplin conștient de ei; mă ardea. Însă arsura era acceptabilă. În mod ciudat, îmi părea meritată. Mi se oferiseră atâtea în acea seară - mai multe decât mă așteptam. Și ea se afla acolo, de bună voie, alături de mine. Îi eram dator cu ceva în schimb. Cu un sacrificiu. O ofrandă în flăcări.

Măcar de-aș fi putut să las lucrurile așa; doar arsură, nimic mai mult. Dar apoi veninul îmi umplu gura, iar mușchii mei se încordară în așteptare, de parcă m-aș fi aflat în toiul vânătorii...

Trebuia să alung astfel de gânduri din mintea mea. Și știam ce anume mi-ar fi distras atenția de la ele.

- Acum, i-am spus eu, teama de răspunsul ei îndulcind cumva arsura. ...Este rândul tău.